

Himnas meilei, arba Visa tiesa apie raganas

Arklys nuvargęs, raitelis išsekęs, joja greitai. Nuo karščio ir nuovargio raitelio veidą pila prakaitas. Iki nusileidžiant saulei jis privalo pasiekti miestą, kurio gynybiniai bokštai jau matosi tolumoje. Jis suspės, būtinai suspės...

Tuo tarpu miesto centrinėje aikštėje būriavosi žmonės. Visi laukė įdomaus, tais laikais gana dažnai pasitaikančio reginio. Bus deginama ragana. Miestelėnai ir miesto svečiai stoviniavo šventiškai pasipuošę. Damos puikavosi naujomis suknelėmis, apžiūrinėjo ir apkalbinėjo viena kitą, vyrai oriai vaikštinėjo, kartais stabteldami pasišnekėti apie politiką, verslą bei šio vakaro kaltininkę.

Aplink aikštės vidury esantį stulpą sukrauta krūva malukų. Prie jo prirakinta stovėjo moteris. Drabužiai suplyšę, ant kūno – neužgijusios žaizdos. Veidas išvargęs, pabalęs, bet nepraradęs grožio. Ramus, aiškus žvilgsnis žvelgė į tolį, atrodo, lyg šiuo metu ji būtų kažkur kitur ir viskas, kas čia vyksta, jos

„Kas be nuodėmės, tegul pirmas meta akmenį.“

neliestų. Tai ir buvo toji ragana, kurią aukščiausiasis inkvizicijos teismas nuteisė myriop – sudeginti ant laužo.

Dar visai neseniai ši moteris ir jos vyras buvo vieni iš gerbiamiausių miesto piliečių. Jis – puikus karvedys, garbingas, doras, ryžtingas, dar jauno amžiaus, bet jau pasiekęs nemažai pergalių karo žygiuose. Ji – graži, protinga moteris, nuostabi žmona, gera vaikų motina. Kaip ir jos mama bei senelė, puikiai išmanė apie įvairių gydomųjų žolelių mišinius, kurie pagelbėdavo nuo visokių ligų bei negalavimų. Jos šeimoje šios žinios buvo perduodamos iš kartos į kartą. Stipriau sunegalavę, visi kreipdavosi į ją ir sulaukdavo pagalbos. Moteris neatsakydavo niekam.

Vyriausiajam miesto kunigui toks moters populiarumas jau seniai drumstė ramybę. Jam nepatiko, kad susirgę įvairiomis ligomis žmonės kreipdavosi į ją, o ne bėgdavo melstis į bažnyčią. Tai labai erzino ir vietinius vaistininkus, oficialiai pripažintos medicinos oficialius atstovus. Jie dėl šios žiniuonės netekdavo nemažos dalies pajamų. Dar blogiau jiems, kad jos žolelės žmonėms iš tikrųjų padėdavo. Nuo to smarkiai kentėjo ne tik vaistininkų verslas, bet ir autoritetas. Jie nuolat skundė kunigui moterį, neva ši užsiima šventvagiškais burtais. Žinoma, galima buvo apkaltinti moterį raganavimu, tais laikais tai buvo gana įprastas būdas susidoroti, bet tam trukdė jos vyras. Tą naršų ir garbingą karvedį gerbė ne tik miestiečiai, bet ir karaliaus šeima, todėl atvirai teisti moters niekas nebūtų drįšęs. Vis dėlto

miesto vyriausiajam kunigui labai įgriso tokia padėtis, ir jis ėmė lūkuriuoti tinkamo momento. Ilgai laukti nereikėjo: bėda jau artinosi prie miesto vartų. Atvykęs pasiuntinys pranešė karaliui, kad gretimos kunigaikštystės kariai peržengė karalystės ribas ir artinasi prie miesto sienų. Reikėjo skubiai siųsti kariuomenę atremti priešą. Kariuomenės vadu buvo paskirtas moters vyras. Niekam net nenumanant, vyriausiasis kunigas papirko vieną iš riterių, kad šis mūšio metu suvarytų durklą jaunajam karvedžiui į nugarą. Kas ten kovos įkarštyje pastebės, nuo ko tas žuvo. O tada bus galima ramiai susidoroti ir su jo žmona.

Kariai išvyko į žygį. Mažas auksinis kryželis, žmonos užkabintas ant kaklo, turėjo saugoti vyrą kovoje. Jis pažadėjo jai grįžti su pergale. Nespėjęs paskutiniam raiteliui dingti už horizonto, po miestą pradėjo skliti kalbos apie visokias piktadarystes, dėl kurių neva kalta moteris. Šių gandų nešiotojai atvirai pradėjo kaltinti ją raganavimu. Jei kas mieste susirgdavo ar numirdavo, kalta buvo ji. Jei jūroje nuskęsdavo laivas, – tai vis raganos piktieji burtai. Praeis daug šimtmečių ir žmonės tokiems gandams suteiks pavadinimą – juodosios technologijos, tik priemonės bus kitokios – žiniasklaida. O dabar veiksmingus gandus vyriausiojo kunigo ir vaistininkų užsakymu už kuklų užmokestį skleidė platintojai.

Dievo tarnas puikiai išmanė žmonių prigimtį. Jis žinojo, kad svarbu pradėti, o paskui šmeižtas savaime paplis iš lūpų

į lūpas. Ir iš tikrųjų, atsirado nemažai liudininkų, kurie, pasirodo, savo akimis matė, kaip moteris naktimis ant šluotos aplink miestą skraidė. Kiti dievagojosi girdėję, kaip ši siuntė praeiksmus miesto žmonėms. Daugelis miestiečių nelabai norėjo tikėti tais prasimanymais, tačiau garsiai reikšti savo nuomonę taip pat nedrįso. Juk jei pradėsi atvirai prieštarauti, žiūrėk, ir pats gali būti kuo nors apkaltintas bei sulaukti nekviestų svečių. Todėl tyliai piktinosi tik artimiesiems girdint.

Teisybės dėlei reikėtų pabrėžti, kad tais laikais tokios raganų medžioklės kartais būdavo būtinos. Labai jau daug buvo privisę visokių netikrų pranašų, tarsi vilkų ėriuko kailyje, kurie trikdydavo žmones. Bažnyčiai nelikdavo kitos išeities, kaip kovoti su jais žiauriomis, brutaliomis, bet tam laikmečiui priimtiniomis priemonėmis. Per šias raganų medžiokles nukentėdavo daug ir nekaltų žmonių, ką padarysi – tokie buvo laikai. Bažnyčia, kaip institucija, taip pat nuolat vystosi ir tobulėja, neišvengdama klaidų, ir, ačiū Dievui, kad daugelis kunigų, vienuolių nuo ryto iki vakaro, be jokių poilsio dienų sąžiningai vykdo savo darbą. Jie žmonių priešakyje su kryžiumi rankoje ir malda lūpose pasitinka visas negandas, o kad tarp jų pasitaiško netikusių, na ką padarysi, šventikas – juk tik žmogus. Vis dėlto nesuprantama, kam bažnyčios hierarchai sutrumpino labai reikšmingą Kristaus posakį apie tai, kad gavus per vieną skruostą reikia atsukti kitą. O juk Kristus sakė: „*Jei tau sudavė*

per kairį skruostą, atsuk dešini, bet neleisk suduoti.“ Kaip viskas paprasta ir aišku, kai užpildai spragą. Tikėkimės, kad šiam sutrumpinimui bažnyčia turėjo tikrai svarių priežasčių. Bet mes šiek tiek nukrypome į šalį, tad grįžkime prie pasakojimo.

Palaukęs, kol šmeižto kampanija pasiekė savo apogėjų, vyriausiasis kunigas ėmėsi žmonių gelbėtojo vaidmens ir moteris tuoj atsidūrė inkvizicijos požemiuose. Ilgai buvo kankinama stengiantis išgauti prisipažinimą, kad ji esanti kalta dėl visų miesto negandų, kol galop, po visų kankinimų ir patyčių, teismo buvo pripažinta ragana ir nuteista sudeginti ant laužo.

Tuo metu toli nuo miesto, žūtbutinėje kovoje, vyras prieš vyrą, grūmėsi dvi kariuomenės. Sėkmė lydėjo jaunąjį karvedį, jo kariai laimėjo mūšį. Pasamdytasis žudikas, nespėjęs atlikti savo juodo darbo, pats buvo mirtinai sužeistas. Nenorėdamas su nuodėme iškeliauti Anapus, prieš mirdamas papasakojo karvedžiui apie kunigo sąmokslą. Vyras, išgirdęs šį prisipažinimą, suspaudė kalavijo rankeną, net pirštai pabalo. Jau po akimirkos, palikes savo pavargusius karius, negailėdamas arklio lėkė gimtojo miesto link. Skausmingesnė už durklo dūrį jam buvo ši priešmirtinė išdaviko išpažintis.

Tuo tarpu kunigas, manydamas, kad moters vyro jau nėra tarp gyvųjų, paskelbė miestui apie raganos deginimą. Tai gi tą vakarą miesto aikštėje būriavosi daugybė žmonių. Staiga kunigui pranešė, kad ką tik pro miesto vartus įjojo jaunas

karvedys. Trauktis nebuvo kur. Kunigas liepė tuoj pat uždegti laužą, o lankininkams įsakė nužudyti atskubantį karvedį, jau neva paveiktą raganos burtų.

Daugelis vyrų aikštėje, patys buvę kariai, gerai išmanė apie įvairius sužeidimus. Tačiau to, ką jie pamatė, negalima buvo paaiškinti. Per minią artėjantis raitelis ir jo arklys buvo tiesiog suvarpyti strėlėmis, kurias kunigui įsakius paleido lankininkai. Net iš tolo matėsi, kad dauguma žaizdų – mirtinos. Tačiau, visų nuostabai, kažkokia nesuprantama jėga tarsi nešė raitelį virš minios. Sargyba ir miestiečiai, atpažinę savo mylimą karvedį, traukėsi jam iš kelio. Bet jau vėlu – didžiulis ugnies stulpas staugdamas pakilo virš aikštės ir moteris išnyko liepsnose. Begalinės kančios riksmas perskrodė miestą. Priartėjęs prie laužo, raitelis paragino žirgą, peršoko aptvarą ir taip pat pradingo ugnyje. Dar ilgai, iš kartos į kartą, žmonės pasakojo, kad tuo metu į dangų pakilę dūmų kamuoliai buvo labai panašūs į susikabinusius rankomis vyrą ir moterį, o laužui sudegus buvo rastas tik mažas auksinis kryželis.

Visi buvę aikštėje suklupo: vyrai, moterys, vaikai ir net sargybiniai. Visi meldėsi. Keista ta malda buvo – be žodžių, be aimanų. Meldėsi tyloje. Meldėsi širdimi. Nuo to įvykio visų gyvenime kažkas lemtingai pasikeitė...

Stovėdamas aukštai ant gynybinio bokšto, kunigas stebėjo viską niūriu ir liūdnu žvilgsniu. Paskui, pakėlęs akis į dangų ir ištaręs „atlikta, Tėve“, šoko į jūrą.

Norint nemokamai gauti trumpas ištraukas iš knygos „Laumžirgio istorijos“, registruokis www.laumziris.com > **Naujienlaiškiai**

Daugiau įdomių istorijų www.laumziris.com > **Įdomios istorijos**

Persiųsk draugui